

Ἐκάνθος ὁ φρεδδιώμενος, ἡμέρα λέγω καὶ
 φῶς ἀνάναον καὶ ἀβασίλαγον θέλησθαι
 τότε μεστάτην δυντέρον παρουσίαν. τῶν
 ἀφάρτ^χ γὰρ καὶ ἀφαν^χατ, τοιοῦτος ἀρμόζη
 καὶ οὐαίμασ ἐκάνθος, ἀφάρτος καὶ ἀτελήωτ^ε
 καὶ αἰωρίος καὶ ἀβασίλατ^ε. τότε γὰρ πάν^{τῶν}
 σέκται τὸ αἰωρίον καὶ αἶδλον καὶ ἀσβεσον
 φῶς τοῦ θῦ. Ἐσὶ δὲ του του τοῦ αἰωρος, καὶ
 μαλιστα φρεδδιόν ἐναίνα ἡξ ἔρησ ἀνοσ γα
 μέτρα του χέον^χ. καὶ τὰς ἡμέρας, καὶ τοῖς
 καιροῖς, διὰ νὰ ἐπιμελούμεσ εφρὸς ἔρασι
 καὶ δουλάτ^{ιν}. οὕτως φρέσθνα ἔναί καὶ
 νὰ σέκται, καὶ ἐπὶ ἡδουμουργήσε καὶ ἐνομ^ε
 αὐτ^ε, αὐτοῖς ὁ μέγας καὶ φουδρὸς ἀρίστο τέχ^{ης}
 θε. καὶ περὶ μεν^{τῶν} του φως^ε ρσιω^χ νημασ:

*πρὶ τοῦ πῶς γίνε^{ται} ἡ ἄλλα φῶς τῆς σελήνης.
 μεν ἄλλα φῶς τοῦ ἡλίου γίνε^{ται} οὕτως. ὅτι ὁ
 ἡλῖος ἐναί εἰς τὴν τσάρτην ζῶντο τοῦ οὐνοῦ. ἡ δὲ*